

30 Μαΐου, 1989

[Α. ΛΟΪΖΟΥ, Π. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ,
ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ,
ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ,

Εφρεσείων,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Εφρεσιβλήτων.

(Καθ' ων η Αίτηση)

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 775)

Ακυρωτικός έλεγχος — Αναθεωρητική έφεση — Αυτεπάγγελτη εξέταση
νομιμότητας πράξεως — Το Ανώτατο Δικαστήριο εξετάζει αυτεπάγγελ-
τα θέματα εκτελεσιμότητας πράξεως ή εμπροθέσιμου της Αιτήσεως
Ακυρώσεως. έστω και εάν τα θέματα αυτά δεν είχαν εγερθεί πρωτόδικα.

5

Εκτελεστή πράξη — Βεβαιωτική πράξη — Νέα έρευνα — Τι αποτελεί νέα
έρευνα — Μεταγενέστερη έρευνα, που οδήγησε σε συμπλήρωση της αρχι-
κής αιτιολογίας — Δεν αποτελεί νέα έρευνα — Νέος επικουρικός λόγος
σε βεβαιωτική πράξη δεν αίρει την ιδιότητα της τελευταίας ως βεβαιωπι-
κής.

10

Προθεσμία ασκήσεως Αιτήσεως Ακυρώσεως — Βεβαιωτική πράξη —
Αίτηση Ακυρώσεως ασκηθείσα εμπρόθεσμα κατά βεβαιωτικής πράξεως
ωλλά εμπρόθεσμα κατά της επιβεβαιουμένης εκτελεστής πράξεως —
Είνα εμπρόθεσμη.

15

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Σχέδιο Υπηρεσίας — Δικαστικός
έλεγχος — Εφαρμοστές αρχές — Το Ανώτατο Δικαστήριο δεν επεμβαί-
νει εάν η διοίκηση δεν έχει υπερβεί τα ακραία όρια της διακριτικής εξου-
σίας της.

20

Η έφεση αυτή στρέφεται εναντίον ακυρωτικής αποφάσεως, που εκδόθηκε πρωτόδικα με την οποία η προαγωγή του εφεσεύοντα στη θέση του επιμελητή στις Ψυχιατρικές Υπηρεσίες ακυρώθηκε. Η βάση της απόφασης ήταν κυρίως το εύρημα ότι ο εφεσίβλητος δεν είχε τα προσόντα.

5

Η Ε.Δ.Υ. προήγαγε τον εφεσεύοντα στην πιο πάνω θέση.

Ο εφεσίβλητος προσέβαλε την προαγωγή του εφεσεύοντα με Αίτηση Ακυρώσεως. Δεν περιορίστηκε όμως στο διάβημα αυτό. Υπέβαλε και διαμαρτυρία στην Ε.Δ.Υ. ότι ο εφεσεύων δεν είχε τα απαιτούμενα από το Σχέδιο Υπηρεσίας προσόντα.

10

Ως αποτέλεσμα της εν λόγω ενστάσεως η Ε.Δ.Υ. επανεξέτασε την υπόθεση, αφού προηγουμένως κοινοποίησε το υλικό που της είχε υποβάλει ο εφεσίβλητος, στον εφεσεύοντα. Η Ε.Δ.Υ. έκρινε ότι ο εφεσεύων είχε τα προσόντα, γιατί είχε αναγνωριστεί ως ειδικός Ψυχίατρος δυνάμει του Κανονισμού 3 των Περί Εγγραφής Ιατρών (Ειδικά Προσόντα) Κανονισμών του 1979 και ότι έτυχε μεταπτυχιακής εκπαίδευσης και επιτυχούς δοκιμασίας στο ψυχιατρικό τμήμα του Πανεπιστημίου του Sheffield.

15

20

Μετά την ως άνω απόφαση ο εφεσίβλητος απέσυρε την προηγούμενη Αίτηση Ακυρώσεως εναντίον της προαγωγής του εφεσεύοντα, ενώ κατέχωρησε νέα Αίτηση Ακυρώσεως εναντίον της νέας αποφάσεως. Η νέα Αίτηση έγινε δεκτή, με αποτέλεσμα την ακύρωση της προαγωγής του εφεσεύοντα. Ο τελευταίος κατέχωρησε την παρούσα έφεση.

25

Κατά την εκδίκαση της εφέσεως ηγέρθησαν για πρώτη φορά τα ακόλουθα θέματα: ότι η επίδικη απόφαση δεν συνιστά πράξη εκτελεστή, αλλά βεβαιωτική άλλης προηγουμένης πράξεως, και ότι η Αίτηση Ακυρώσεως ήταν επισρόθεση.

30

Το Ανώτατο Δικαστήριο, αποδεχόμενο την έφεση απεφάσισε:

1. Κατά την άσκηση του ακυρωτικού ελέγχου το Ανώτατο Δικαστήριο εξετάζει αυτεπάγγελτα θέματα δημοσίας τάξεως, όπως είναι το ζήτημα αν η Αίτηση Ακυρώσεως ασκηθεί εμπρόθεσμα ή αν το αντικείμενό της είναι πράξη εκτελεστή.
2. Η επίδικη πράξη είναι απλώς βεβαιωτική προηγούμενης εκτελεστής πράξεως, δηλαδή της πράξεως της προαγωγής. Έρευνα που απλώς οδηγεί σε συμπλήρωση αιτιολογίας προηγούμενης εκτελε-

35

40

- 5 στής πράξεως, δεν είναι ικανή να μεταβάλει τη νέα πράξη από βεβαιωτική σε εκτελεστή. Στην περίπτωση αυτή η νέα απόφαση στηρίχτηκε στην ίδια πραγματική και νομική βάση ως και η προηγούμενη εκτελεστή πράξη. Είναι σωστό ότι για πρώτη φορά αναφέρθηκε ρητά το πιστοποιητικό του Ιατρικού Συμβουλίου ότι ο εφεσείων είχε εγγραφεί ως ειδικός ιατρός. Όμως, το στοιχείο αυτό ήταν πάντα μέσα στο φάκελο της διοικήσεως. Η ρητή προσθήκη του δεν διαφοροποιεί την νομική κατάσταση.
- 10 3. Αίτηση Ακυρώσεως, που ασκείται εμπρόθεσμα εναντίον βεβαιωτικής πράξεως αλλά εκπρόθεσμα όσον αφορά την βεβαιουμένη εκτελεστή πράξη, είναι εκπρόθεσμη.
- 15 4. Εν όψει των ανωτέρω το συμπέρασμα είναι ότι η Αίτηση Ακυρώσεως είναι εκπρόθεσμη.
- 20 5. Εν πάση περιπτώσει η ερμηνεία και εφαρμογή Σχεδίου Υπηρεσίας είναι έργο του διοικητικού οργάνου. Το Δικαστήριο αυτό δεν επεμβαίνει, εκτός εάν η διοίκηση υπερβεί τα ακραία όρια της διακριτικής της εξουσίας. Στη συγκεκριμένη περίπτωση η ερμηνεία του Σχεδίου ήταν λογικά εφικτή για την Ε.Δ.Υ. Η φράση στο Σχέδιο "μετά από δοκιμασία" δεν εξυπακούει κατ' ανάγκη εξετάσεις.

25 *Η έφεση επιτρέπεται χωρίς διαταγή για έξοδα.*

Αναφερόμενες υποθέσεις:

- 30 *Nissis v. Republic (No.2) (1967) 3 C.L.R. 671,*
Republic v. KMC Motors Ltd (1986) 3 C.L.R 1866,
Kyprianides v. Republic (1982) 3 C.L.R. 611.
- 35 *Spyrou v. Republic (1983) 3 C.L.R 354,*
Papadopoulou v. Republic (1986) 3 C.L.R. 1073,
- 40 *Lambraki v. Republic (1970) 3 C.L.R. 72,*
Razi and Another v. Republic (1982) 3 C.L.R. 45,

<i>Yiangou v. Republic</i> (1987) 3 C.L.R. 27.	
<i>Moran v. Republic</i> 1 R.S.C.C 10.	
<i>Protopoulos v. Republic</i> (1967) 3 C.L.R. 411,	5
<i>HadjiGavriel v. Republic</i> (1986) 3 C.L.R. 52, ·	
<i>Δημοκρατία ν. Χατζηπαντελή</i> (1989) 3 Α.Α.Δ. 961,	
<i>HadjiGregoriou v. Educational Service Commission</i> (1976) 3 C.L.R 163,	10
<i>Frangoullides and Another v. Public Service Commission</i> (1985) 3 C.L.R. 1680,	
<i>Republic v. Xinari</i> (1985) 3 C.L.R. 1922.	15
<i>Papaleontiou v. Republic</i> (1987) 3 C.L.R. 211.	
Έφεση.	20
Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστού του Ανωτάτου Δικαστηρίου (Κούρση, Δ.) που δόθηκε στις 28 Δεκεμβρίου, 1987 (Αριθμός Προσφυγής 8/87, δημοσιεύθηκε ως Κραμβής ν. Δημοκρατίας (1987) 3 Α.Α.Δ. 2114) με την οποία ακυρώθηκε ο διορισμός του ενδιαφερομένου προσώπου στη θέση του Επιμελητή στις Ψυχιατρικές Υπηρεσίες.	25
Γ. Τριανταφυλλίδης, για τον Εφεσείοντα - ενδιαφερόμενο πρόσωπο.	30
Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Εφεσίβλητο - αιτητή.	
Π. Χ΄ Δημητρίου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Β΄, για Εφεσίβλητη - καθ'ης η αίτηση Επιτροπή.	35
Α. ΛΟΪΖΟΥ, Π.: Την απόφαση θα εκδώσει ο κ. Σ. Νικίτας.	
ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Η έφεση προσβάλλει πρωτόδικη απόφαση με την οποία ακυρώθηκε ο διορισμός του εφεσείοντα κ. Ανδρέα Δημητρίου από την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας σαν Επιμελητή στις Ψυχιατρικές Υπηρεσίες. Πρόκειται για θέση	40

πρώτου διορισμού και προαγωγής.

5 Η κύρια αιτία της απόφασης είναι ότι ο εφεσείων δεν κατείχε το προσόν διορισμού που προβλέπει το οικείο σχέδιο υπηρεσίας. Το δικαστήριο αποφάνθηκε ότι υπό τις περιστάσεις το περί του αντιθέτου συμπέρασμα της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας (Επιτροπή ή Ε.Δ.Υ. για συντομία) δεν ήταν λογικά επιτρεπτό. Συνακόλουθα η προσβαλλόμενη απόφαση δέχθηκε 10 ότι ο εφεσιβλήτος - αιτητής Δρ. Χρ. Κραμβής απέδειξε έκδηλη υπεροχή απέναντι στο συνάδελφό του και έκρινε ότι η απόφαση της Ε.Δ.Υ. είναι ανατρέψιμη.

15 Θεωρούμε σκόπιμη, τώρα στην αρχή μια σύντομη αναδρομή στο ιστορικό της υπόθεσης. Θα μπορούσε έτσι να εντοπίσουμε το ορθό πλαίσιο των γεγονότων από το οποίο ξεπηγάει το αντικείμενο της έφεσης πράγμα που θα μας επιτρέψει την πληρέστερη κατανόηση των λόγων στους οποίους στηρίζεται.

20 Η τμηματική επιτροπή, που συστάθηκε δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 36 του νόμου περί Δημόσιας Υπηρεσίας, εισηγήθηκε σαν καταλληλότερους για διορισμό τους δύο διαδίκους και τρίτο υποψηφίο που τελικά κατέλαβε μια από τις δύο προκηρυχθείσες θέσεις. Προκύπτει από το πρακτικό της συνεδρίας της τμηματικής επιτροπής ημερομηνίας 14/4/86 (παράρτημα 5) 25 ότι ασχολήθηκε και με το θέμα των προσόντων των υποψηφίων. Η τμηματική έκρινε, με εξαίρεση ένα από τα μέλη της που διαφώνησε, ότι και ο εφεσείων εκπληρούσε τους όρους του σχεδίου υπηρεσίας που καθορίζουν τα προσόντα για την κατάληψη της θέσης.

30 Πριν συνέλθει η Ε.Δ.Υ. ο συνήγορος του εφεσιβλήτου με επιστολή του ημερομηνίας 18/4/86 (παράρτημα 6) ζητούσε στην ουσία τον αποκλεισμό του εφεσείουτα προβάλλοντας τον ισχυρισμό ότι εστερείτο των απαιτούμενων προσόντων. Και συγκεκριμένα 35 ότι δεν κατείχε δίπλωμα ή τίτλο ειδικότητας στην ψυχιατρική που αποκτήθηκε ύστερα από μεταπτυχιακή εκπαίδευση και δοκιμασία. Ας λεχθεί εδώ ότι δεν εγείρεται θέμα σχετικά με την πρώτη προϋπόθεση δηλαδή, την εγγραφή του κ. Δημητρίου στο ιατρικό μητρώο Κύπρου.

40 Στη συνεδρία της Ε.Δ.Υ. της 2/6/86, που λήφθηκε η απόφαση διορισμού, συμμετείχε στο αρχικό στάδιο, ο Διευθυντής

Ψυχιατρικών Υπηρεσιών. Ο Διευθυντής σύστησε και τους τρεις υποψηφίους σαν κατάλληλους χωρίς να τους κατατάξει με αξιολογική σειρά, προσθέτοντας ότι έχουν περίπου τα ίδια προσόντα. Το τελευταίο αυτό θέμα απασχόλησε σοβαρά την Ε.Δ.Υ. στην αμέσως προηγούμενη συνεδρίαση της 9/5/86. Έχουμε το πρακτικό σαν παράρτημα 8. Η εκτίμηση της ΕΔΥ, που στηρίχτηκε στα στοιχεία των διοικητικών φακέλων και στην βεβαίωση του προϊστάμενου του ψυχιατρικού τμήματος του Πανεπιστημίου του Sheffield (παράρτημα 7), ήταν ότι ο εφεσείων ικανοποιούσε τις προϋποθέσεις που έθετε το σχέδιο υπηρεσίας.

Εδώ χρειάζεται ορισμένη διευκρίνιση των στοιχείων που είχε μπροστά της η Ε.Δ.Υ. Ο σχετικός φάκελος δείχνει πως η αρμόδια ιατρική αρχή χορήγησε στον εφεσείοντα πιστοποιητικό ότι είναι ειδικός ψυχίατρος δυνάμει του Κ.3 των περί Εγγραφής Ιατρών (Ειδικά Προσόντα) Κανονισμών του 1979 (ΚΔΠ 59/79). Για τον εφεσίβλητο αυτό αποτέλεσε κεντρικό σημείο, βασικής σημασίας, γύρω από το οποίο διαμορφώθηκε η νομική εισήγηση του δικηγόρου του κ. Α. Σ. Αγγελίδη που θα εξετάσουμε σε ευθετότερο χρόνο. Από την άλλη πλευρά κφίσταται το έγγραφο - βεβαίωση του Πανεπιστημίου του Sheffield, παράρτημα 7, χρονολογούμενο από τον Απρίλιο του 1979. Το πιστοποιητικό, που φέρει την υπογραφή του διευθυντή του ψυχιατρικού τμήματος του Πανεπιστημίου βεβαιώνει (1) ότι ο εφεσείων συμπλήρωσε επιτυχώς πλήρες εκπαιδευτικό πρόγραμμα του Πανεπιστημίου στην ψυχολογία διάρκειας 4 χρόνων και (2) μετά ταύτα πήρε προαγωγή από τη θέση του σαν επιμελητής σε ανώτερο ψυχίατρο από τον Απρίλιο του 1976 μέχρι το Μάιο του 1980. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο εφεσείων διορίστηκε ιατρικός λειτουργός 1ης τάξης στις 8/11/85. Ο Δρ. Κραμβής κατείχε την ίδια θέση, αλλά από 1/5/77.

Η απόφαση της Ε.Δ.Υ. που αφορούσε στα προσόντα κοινοποιήθηκε με την επιστολή ημερ. 26/5/86 (παράρτημα 9). Ο εφεσίβλητος αντέδρασε αμέσως καταθέτοντας την προσφυγή με αρ. 370/86 ζητώντας την αναστολή της διαδικασίας επιλογής των διοριστέων. Ακολούθησε νέα προσφυγή με αρ. 421/86 που στρεφόταν, τη φορά αυτή, εναντίον της οριστικής απόφασης της 2/6/86 που προβίβασε τον εφεσείοντα. Η νομική θεμελίωση της προσφυγής είχε σαν κύριο συστατικό της τα παράπονα για τα προσόντα του Δρα. Δημητρίου. Πέρα απ' αυτό προβυλλόταν

σαν λόγος ακύρωσης ο ισχυρισμός ότι ο εφεσίβλητος υπερε-
 ρούσε καταφανώς του προαχθέντα.

5 Δεν θα ήταν άσκολο να σταθούμε εδώ για μια συνοπτική εξέ-
 ταση, στα πλαίσια πάντοτε του σχετικού πρακτικού της συνε-
 δρίας της Επιτροπής, των παραγόντων που άσκησαν επιρροή
 στη λήψη της απόφασης. Είναι φανερόν ότι η επιλογή έγινε με
 10 βάση την μεταξύ των υποψηφίων σύγκριση υπό το φως των
 νομικών στοιχείων κρίσης στο σύνολό τους. Επισημαίνω ότι η
 υπηρεσιακή εικόνα του εφεσείοντα εμφανιζόταν υψηλότερου
 επιπέδου, βαθμολογήθηκε σαν "εξαιρετος" για την διμηνη περίο-
 15 δο που υπηρέτησε. Από το 1979, που ισχύει το νέο σύστημα βαθ-
 μολογίας, ο εφεσίβλητος δεν έφτασε ποτέ το επίπεδο αυτό. Η
 Ε.Δ.Υ. δεν παραγνώρισε την αρχαιότητα του Κ. Κραμπίη αλλά
 20 παρατήρησε, ότι ο Δρ. Δημητρίου διέθετε επίσης μακρά πείρα
 σαν επιμελητής και μετέπειτα σαν ανώτερος ψυχίατρος στο
 Πανεπιστήμιο του Sheffield. Μεταξύ των συνεκτιμηθέντων κρι-
 τηρίων ήσαν τα προσόντα. Επίσης έγινε μνεία του αποτελέσμα-
 τος των προσωπικών συνεντεύξεων. Τόσο ο διευθυντής όσο και
 25 η Επιτροπή θεώρησε τον εφεσείοντα σαν τον καλύτερο. Και
 τελικά επιλέγηκε για την πρώτη θέση ενώ η δεύτερη προσφέ-
 ρθηκε στο γιατρό Γ. Καραβία. Επισημαίνεται εδώ ότι η προαγω-
 γή του εφεσείοντα δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις
 19/9/86.

30 Παρά την καταχώρηση και νέας προσφυγής, ο εφεσίβλητος
 δεν σταμάτησε τις ενέργειές του να επιτύχει ανάκληση της από-
 φασης. Έτσι με επιστολή του ημερ. 19/7/86 ζήτησε να εξεταστεί
 ξανά η υπόθεση επαναπροβάλλοντας τον ισχυρισμό, ότι ο εφε-
 35 σείων δεν είχε τα τυπικά προσόντα διορισμού. Με την ίδια
 ευκαιρία απέστειλε στην Επιτροπή δύο επιστολές από τον
 Πρύτανη του Βασιλικού Κολλεγίου Ψυχιάτρων του Ηνωμένου
 Βασιλείου και από ιδιώτη γιατρό που διητέλεσε παλιά καθηγη-
 40 τής του. Αποτελούν μέρος του παραρτήματος 12. Στις επιστο-
 λές τονίζεται, ότι ο τίτλος του επίτιμου μέλους ενός
 Ψυχιατρικού τμήματος, που παρεμπιπτόντως, είχε απονεμηθεί
 στον εφεσείοντα από το Πανεπιστήμιο του Sheffield, δεν συνι-
 στά δίπλωμα ή άλλο τίτλο σπουδών.

40 Πράγματι, η Επιτροπή επανεξέτασε την υπόθεση, αφού
 προηγουμένως κοινοποίησε το πιο πάνω υλικό στον εφεσείο-
 ντα. Η απάντησή του με δύο συνημμένα έγγραφα αποτελούν το

παράρτημα 14. Η Επιτροπή συνήλθε στις 5/11/86 και επιλήφθηκε του αιτήματος. Θα ήταν όμως καλύτερα να μεταφέρουμε εδώ αυτούσιο το ουσιώδες μέρος της απόφασης (παράρτημα 15).

“Η Επιτροπή, αφού εξέτασε με προσοχή το όλο θέμα, έκρινε, 5
 ότι ο Α. Δημητρίου ικανοποιούσε τις πρόνοιες του σχεδίου υπηρεσίας. Ειδικότερα ο υποψήφιος αυτός αναγνωρίστηκε στην Κύπρο ως ειδικός Ψυχίατρος δυνάμει του Καν. 3 των 10
 περί Εγγραφής Ιατρών (Ειδικά Προσόντα) Κανονισμών του 1979 και επομένως έχει ιατρική ειδικότητα στη ψυχιατρική δυνάμει της Κυπριακής Νομοθεσίας αφού προηγουμένως 10
 έτυχε μεταπτυχιακής εκπαίδευσης και επιτυχούς δοκιμασίας στο ψυχιατρικό τμήμα του Πανεπιστημίου του Sheffield. Ύστερα από τα πιο πάνω η Επιτροπή επαναβεβαίωσε την 15
 απόφασή της, με την οποία είχε προαγάγει τον Ανδρέα Δημητρίου στη θέση Επιμελητή, Ψυχιατρικές Υπηρεσίες από 15/6/86”.

Η απόφαση αυτή γνωστοποιήθηκε στον εφεσείοντα στις 9/12/86. Εντεύθεν και η τρίτη προσφυγή 8/87 που, σημειωτέον 20
 καταχωρήθηκε στις 7/1/87. Είναι το αποτέλεσμα αυτής της προσφυγής που κέρδισε ο Δρ. Κραμβής που εφεσιβάλλεται σήμερα. Έχει σημασία να προσέξουμε το αιτητικό της προσφυγής. Ο 25
 αιτητής-εφεσίβλητος ζητούσε από το δικαστήριο να κηρύξει άκυρη και χωρίς έννομο αποτέλεσμα την απόφαση της Επιτροπής ημερομηνίας 9/12/86 ως και την παράλειψη ή άρνησή της να ανακαλέσει σαν παράνομο τον χρονικά προγενέστερο διορισμό του κ. Δημητρίου. Πρέπει να λεχθεί ότι το θέμα που εξέτασε η πρωτόδικη απόφαση, όπως φαίνεται καθαρά από τις 30
 πρώτες γραμμές, είναι η αρχική απόφαση της Επιτροπής να προαγάγει τον εφεσείοντα αντί του εφεσίβλητου.

Οι λόγοι που προβάλλει ο κ. Γ. Τριανταφυλλίδης εκ μέρους του κ. Δημητρίου δεν διατυπώθηκαν ούτε συζητήθηκαν στην 35
 πρωτόδικη δίκη όταν τον εκπροσωπούσε άλλος συνήγορος. Οι λόγοι αυτοί, όπως θα δούμε παρακάτω, αφορούν κατά κύριο λόγο στο παραδεκτό και το εμπρόθεσμο της προσφυγής 8/87. Είναι απαραίτητο εδώ να παρακολουθήσουμε την τύχη της προηγούμενης προσφυγής 421/86 που στρεφόταν άμεσα εναντίον της απόφασης προαγωγής. Η υπόθεση, που εκκρεμούσε 40
 ενώπιον του ιδίου δικαστή, αποσύρθηκε ανεπιφύλακτα το Δεκέμβριο του 86 και απορρίφθηκε. Η προσπάθεια να επανα-

5 φερθεί η υπόθεση για συζήτηση στο πρωτόδικο δικαστήριο απέ-
τυχε. Από τη σχετική απόφαση του ευπαίδευτου δικαστή ημερο-
μηνίας 29/6/88, που υπέρριψε αίτηση επαναφοράς σαν αβάσιμη,
ασκήθηκε έφεση. Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου με
ομόφωνη απόφαση που απάγγειλε ο Πρόεδρος της επικύρωσε
την απόφαση, αποφαινόμενη ότι υπό τις περιστάσεις δεν ήταν
νομικά επιτρεπτή αναβίωση της προσφυγής 421/86 (βλέπε απο-
τέλεσμα ΑΕ αρ. 823).

10 Οι λόγοι έφεσης είναι πολλοί. Εγείρονται 8 σημεία. Ο πρώ-
τος και πιο θεμελιακός είναι ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη
αν ληφθεί υπόψη ότι καταχωρήθηκε στις 7/1/87 ενώ η δημοσί-
ευση του διορισμού στην Επίσημη Εφημερίδα έγινε στις 19/9/86.
15 Το δεύτερο σκέλος της ίδιας εισήγησης είναι ότι το αίτημα που
αφορά στην ανάκληση του διορισμού είναι απαράδεκτο. Γιατί η
Επιτροπή δεν είχε καμιά απολύτως νομική υποχρέωση να συμ-
μορφωθεί εφόσον πήρε απόφαση στις 2/6/86 και δεν υφίστατο
περίπτωση παράλειψης οφειλομένης ενέργειας. Η απάντηση
20 που έδωσε στον εφεσίβλητο, ύστερα από το γραπτό διάβημά του
της 19/7/86, επιβαλλόταν, από τις διατάξεις του άρθρου 29 του
Συντάγματος που δημιουργεί υποχρέωση σε κάθε δημόσια αρχή
να αιτιολογεί κάθε της απόφαση σε γραπτές αναφορές πολιτών.

25 Επικουρικά ο συνήγορος υπέβαλε ότι η απόφαση της 5/11/86
(που κοινοποιήθηκε στις 9/12/86) και που ήταν το καθαυτό αντι-
κείμενο της προσφυγής 8/87, στερείται εκτελεστότητας. Σύμφωνα
με την εισήγηση είναι πράξη βεβιαστική της αρχικής απόφασης.
Απόφασης που λήφθηκε με βάση τα ίδια πραγματικά και νομικά
δεδομένα χωρίς νέα ουσιαστική έρευνα. Προς την κατεύθυνση
30 αυτή ο συνήγορος υπέδειξε ότι το παράτονο που διατύπωσε ο
εφεσίβλητος με την πρώτη επιστολή του προς την Επιτροπή είναι
ότι η ιδιότητα του Επίτιμου Μέλους Τμήματος (ΗΜΔ) που
όντως κατέχει ο εφεσείων δεν τον καθιστούσε εκλέξιμο. Αλλά,
συνέχισε, από το υλικό του φακέλου καταφαίνεται ότι η
35 Επιτροπή δεν στηρίχθηκε στο δεδομένο αυτό. Ούτε στο γεγονός
ότι ο εφεσείων διετέλεσε επίτιμος προϊστάμενος τμήματος, που
το Βασιλικό Κολλέγιο Ψυχιάτρων δεν θεωρεί τίτλο σπουδών ή
δίπλωμα. Ακόμη επέσυρε την προσοχή μας στο περιεχόμενο τηλε-
τύπου του Βρετανικού Συμβουλίου που ο εφεσείων συνιπόβαλε
40 Παρατηρούμε ότι το έγγραφο αναφέρεται σε θέμα άσχετο, δηλα-
δή, τα προσόντα που απαιτούνται για άσκηση της ψυχιατρικής
στο Ηνωμένο Βασίλειο. Από την άλλη περιέχει δήλωση, ότι το

δίπλωμα Psychological Medicine, που ας λεχθεί εν παρόδω, απέκτησε ο Δρ. Κραμβής δεν θεωρείται πια αρχικό προσόν για τον παραπάνω σκοπό. Πράγμα που βεβαιώνει και η πρώτη επιστολή. Το τρίτο γράμμα από το Δρα Leigh ασχολείται και με την ιδιότητα που έχει ένας γιατρός σαν επίτιμο μέλος ψυχιατρικού τμήματος (HMD) για να καταλήξει ότι δεν σημαίνει κτήση διπλώματος. 5

Για να συμπληρώσουμε τα γεγονότα πρέπει να αναφερθεί ότι η απάντηση του εφεσεύοντα μέσω του τότε δικηγόρου του συνουδουόταν από δύο έγγραφα. Την Επιστολή Απριλίου 1979 του Πανεπιστημίου του Sheffield που ήταν ήδη μπροστά στην Επιτροπή όταν αποφάσισε θέμα εκλεξιμότητας. Το δεύτερο, ημερομ. 9/5/86 ήταν πράγματι μεταγενέστερο. αλλά το είχε ενώπιόν της κατά την συνεδρία της 2/6/86 που αποφασίστηκαν οι διορισμοί. Είναι χρήσιμο να επισημάνουμε συμπερασματικά ότι είναι περίπου ταυτόσημου περιεχομένου με το έγγραφο Απριλίου 1979 και υπογράφεται από τον ίδιο αξιωματούχο του ίδιου πανεπιστημίου. 10 15

Πριν προχωρήσουμε ας σημειωθεί, ότι η άποψη για τη μη εκτελεστότητα της απόφασης αμφισβητήθηκε από την άλλη πλευρά με το επιχείρημα, ότι τέτοιος ισχυρισμός δεν προτάθηκε ούτε συζητήθηκε στην πρωτόδικη δίκη. Και επομένως δεν μπορεί να εξεταστεί κατ' εφεση. Η εισήγηση υποστηρίχθηκε με αναφορά στην υπόθεση *Νίσσης (No.2) ν. Δημοκρατίας* (1967) 3 Α.Α.Δ. 671, σελ. 674 και *Δημοκρατία ν. KMC Motors Ltd* (1986) 3 Α.Α.Δ. 1866. 20 25

Ο επόμενος λόγος προσβάλλει την ορθότητα του ευρήματος του πρωτόδικου δικαστή στο σημείο που ανέτρεψε το συμπέρασμα της Επιτροπής που αφορά στα προσόντα του εφεσεύοντα. Είναι η εισήγηση του κ. Γ. Τριανταφυλλίδη ότι καταλήγοντας στο εννοϊκό για τον πελάτη του αποτέλεσμα η Επιτροπή δεν ξεπέρασε τα όρια της εξουσίας της. Το θέμα ανέλυσε ο συνήγορος στο πλαίσιο των στοιχείων που είχε υπόψη της η Επιτροπή σε συνδυασμό με τις σχετικές νομοθετικές πρόνοιες. Για να υποβάλει πως η κρίση της Επιτροπής στο υπό συζήτηση θέμα βρίσκεται στο πλαίσιο της λογικά επιζήτης ερμηνείας. Είναι όμως χρήσιμο να διαβάσουμε το άρθρο 23(2) του περί Εγγραφής Ιατρών Νόμου Κεφ. 250 όπως έχει τροποποιηθεί: 30 35 40

“Ουδείς ιατρός πρακτήρ θα περιγράφη εαυτόν ως ειδικό,

5 ή καθ' οιονδήποτε τρόπον χρησιμοποιή την λέξιν 'ειδικός' εις οιανδήποτε ειδοποίησιν εκτιθεμένην ή δημοσιευομένην δυνάμει του άρθρου 22 εκτός αν ούτος ικανοποιή το Ιατρικό Συμβούλιον ότι είναι κάτοχος τοιούτων ειδικών προσόντων, ως ταύτα δύνανται να καθορισθώσιν υπό του Ιατρικού Συμβουλίου τη εγκρίσει του Υπουργικού Συμβουλίου, ώστε να δικαιούται ούτος να θεωρήται ως ειδικός εις οιονδήποτε κλάδον ή ειδικότητα του ιατρικού επαγγέλματος εις ο ασκεί το επάγγελμά του".

10

Τα κριτήρια καθορίστηκαν από την ΚΔΠ 54/79 ημερομηνίας 23/3/79. Σύμφωνα με το Κ. 3(β) η διάρκεια της μεταπτυχιακής εκπαίδευσης στη ψυχιατρική ορίζεται σε 4 τουλάχιστο χρόνια. Η άλλη πρόνοια που ενδιαφέρει είναι η επιφύλαξη του ιδίου κανονισμού. Θέτει τέσσερις προϋποθέσεις για την αναγνώριση πρακτήρα γιατρού σαν ειδικού. Η μεταεπαίδευσή του πρέπει να έγινε (α) σε πανεπιστημιακό κέντρο ή άλλο ίδρυμα που καθορίζεται (β) να περιλάμβανε θεωρητική διδασκαλία και πρακτική εξάσκηση (γ) πάνω σε συστηματική βάση και (δ) να συνεπαγόταν συμμετοχή του στις δραστηριότητες του εκπαιδευτικού κέντρου που φοιτά, ως και ανάληψη ευθυνών στον κλάδο της ιατρικής που ειδικεύεται.

15

20

25

30

Πρέπει να τονισθεί ότι νεώτερες κανονιστικές διατάξεις (ΚΔΠ 91/86 ημερ. 11/4/86), που κατάργησαν εκείνες του 1979, θέσπισαν αυστηρότερα κριτήρια. Με ρητή πρόνοια απαιτείται, μεταξύ άλλων όπως ο τίτλος, δίπλωμα πτυχίο ή πιστοποιητικό πρέπει να αποκτήθηκε ύστερα από επιτυχία σε εξετάσεις στον ιδιαίτερο κλάδο ιατρικής που ακολούθησε ο υποψήφιος. Είναι όμως αξιοπρόσεκτο ότι όσοι αναγνωρίστηκαν σαν "ειδικοί" βάσει των προγενέστερων κανονισμών, όπως ο εφεσείων δεν emπίπτουν, σύμφωνα με την ρητή πρόνοια του Κ. 6(1), στην emβέλεια των νέων διατάξεων.

35

40

Οι υπόλοιποι λόγοι έφεσης έχουν επίκεντρο την ουσιαστική κρίση του δικαστηρίου που αφορά στην αξιολόγηση των στοιχείων σύγκρισης των υποψηφίων και την κατάληξη του ότι ο εφεσίβλητος απέδειξε καταφανή υπεροχή δικαιούμενος σε προαγωγή. Όμως δεν θεωρούμε απαραίτητο να αναλύσουμε τη σχετική εισήγηση. Οι λόγοι θα διαφανούν αργότερα.

Η αγόρευση του κ. Α. Αγγελίδη είχε σαν άξονα τη θέση ότι η

απόφαση που κοινοποιήθηκε στις 5/11/86 έχει εκτελεστό χαρακτήρα. Επομένως η προσφυγή είναι εμπρόθεσμη εφόσον καταχωρήθηκε εντός της συνταγματικής προθεσμίας των 75 ημερών. Συνοψίζουμε τα επιχειρήματα. Η νέα επιστολή επί του θέματος σε συνδυασμό με την απαντητική επιστολή του τότε δικηγόρου του εφεσείοντα και τα συνημμένα έγγραφα περιείχαν νέα στοιχεία. 5

Αφού αξιολογήθηκαν τα στοιχεία που συνέλεξε η Επιτροπή επανέλαβε μεν την προγενέστερη απόφαση, αλλά με νέα αιτιολογία. Υπονοώντας ότι η Επιτροπή στην περίπτωση αυτή κάμνει μνεία και του πιστοποιητικού ειδικότητας που εξέδωσε το Ιατρικό Συμβούλιο. Η απόφαση έχει τα γνωρίσματα 10

της εκτελεστής διοικητικής πράξης σύμφωνα με τα κριτήρια που θέτει ο Θ. Τσάτσος "Αίτηση ακυρώσεως" 3η έκδοση, σελ. 131 που υιοθέτησε η υπόθεση **Κυπριανίδης ν. Δημοκρατίας** (1982) 3 Α.Α.Δ. 611, 619. Ο συνήγορος αναφέρθηκε και σε άλλες 15

αυθεντίες όπως τη **Σπύρου ν. Δημοκρατίας** (1983) 3 Α.Α.Δ. 354 και **Παπαδοπούλου ν. Δημοκρατίας** (1986) 3 Α.Α.Δ. 1073. Είναι όλες υποθέσεις που πραγματεύονται την έννοια της εκτελεστής πράξης σε αντιπαράθεση με την πράξη βεβαιωτικού χαρακτήρα που δεν υπόκειται σε προσβολή με αίτηση ακυρώσεως. 20

Το άλλο κύριο επιχείρημα αφορά τα προσόντα του εφεσείοντα. Το ζήτημα ανέπτυξε ο συνήγορος με διεξοδικότητα, αλλά είναι αρκετό να αναφέρουμε την ουσία του. Ο εφεσείων δεν είχε δίπλωμα ειδικότητας, ούτε απέκτησε ποτέ νόμιμα τέτοιο προσόν. Η πράξη του Ιατρικού Συμβουλίου δεν ισοδυναμεί με χορήγηση τίτλου ή διπλώματος ειδικότητας, εξουσία που δεν είχε εκ του νόμου ή των κανονισμών. Παραχωρεί απλώς κάποιο δικαίωμα σε πρακτήρα γιατρό να ονομάζεται ειδικός. Ενώ το οικείο σχέδιο υπηρεσίας απαιτεί και δίπλωμα ή τίτλο ειδικότητας "κατόπιν μεταπτυχιακής εκπαίδευσης και επιτυχούς δοκιμασίας". 25

30

Αναφορικά με τον τίτλο του επίτιμου μέλους, που είναι ενδεικτικός μόνο της ιεραρχικής τοποθέτησης ενός γιατρού, ο συνήγορος υπέμνησε ότι ο εφεσείων τον αναφέρει ανάμεσα στα προσόντα του στην αίτηση που υπέβαλε (ερυθρό 37). Κι αυτό με πρόθεση να παραπλανήσει την Επιτροπή. Εν πάση περιπτώσει η αληθινή διάσταση του διευκρινίστηκε με τα νέα στοιχεία που δόθηκαν στην Επιτροπή όταν διερεύνησε και αποφάσισε εκ νέου το θέμα. Έτσι, συνεχίζει η εισήγηση, η νέα απόφαση ενσωμάτωσε όλες τις προγενέστερες πράξεις και συνεπώς η τελευ- 35

40

ταία προσφυγή ασκήθηκε μέσα στα χρονικά πλαίσια που θέτει η συνταγματική διάταξη. Ομοίως και το δεύτερο αίτημα είναι εμπρόθεσμο διότι δεν βασίζεται μόνο στην παράλειψη αλλά και την άρνηση του οργάνου-να δράσει.

5

Το τελευταίο επιχείρημα που προβλήθηκε υποστηρίζει το κεφάλαιο της απόφασης του πρωτόδικου δικαστηρίου ότι ο εφεσίβλητος ήταν έκδηλα υπέρτερος του συναδέλφου τους σ' όλα τα στοιχεία κρίσης. Όμως το θέμα δεν πρέπει να μας απασχολήσει γιατί δεν υπήρξε ποτέ, όπως εξηγήσαμε πιο πάνω, αντικείμενο αυτής της προσφυγής. Τέλος, ο Π. Χ" Δημητρίου που εκπροσώπησε τη Δημοκρατία δεν πήρε θέση στη διένεξη για το λόγο που μας ανέφερε, αφήνοντας το θέμα στην κρίση του δικαστηρίου.

15

Κατά τον ακυρωτικό έλεγχο το δικαστήριο έχει εξουσία και υποχρέωση να εξετάσει αυτεπάγγελτα τη νομιμότητα της διοικητικής πράξης πράγμα που επιβάλλει η δημόσια τάξη ή το δημόσιο συμφέρον. Σαν παράδειγμα ο Στασινόπουλος "Δίκαιον Διοικητικών Διαφορών" 4η έκδοση σελ. 251 και 252 αναφέρει την αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου, το λόγο κακής σύνθεσης του διοικητικού οργάνου και ενδεχόμενα την παράλειψη ουσιώδους τύπου της διαδικασίας. Την αρχή αυτή έχει ενστερνιστεί η νομολογία μας με αποτέλεσμα ο αυτεπάγγελτος έλεγχος της εκτελεστότητας μιας πράξης να θεωρείται επιβεβλημένος. Παραπέμπουμε στις υποθέσεις **Λαμπράκη ν. Δημοκρατίας** (1970) 3 Α.Α.Δ. 72 (73, 74) **Ραζή και Άλλου ν. Δημοκρατίας** (1982) 3 Α.Α.Δ. 45. Η απόφαση αυτή της Ολομέλειας στη σελ. 50 αναφέρει:

30

"... that the learned judge was competent to examine ex proprio motu the question whether the administrative act or decision is of an executory nature has never been doubted".

35

Διδακτική είναι επίσης η πιο πρόσφατη απόφαση, της Ολομέλειας επίσης, στην υπόθεση **Γιάγκου ν. Δημοκρατίας** (1987) 3 Α.Α.Δ. 27. Έτσι η αντίρρηση να επιληφθούμε του θέματος επειδή δεν προτάθηκε πρωτόδικα είναι αβάσιμη. Εξετάζεται επίσης αυτεπάγγελτα το εμπρόθεσμο προσφυγής. **Μόραν ν. Δημοκρατίας** 1 Α.Α.Σ.Δ. 10, 13, **Προτοπαπιάς ν. Δημοκρατίας** (1967) 3 Α.Α.Δ. 411, 416, **Χ" Γαβριήλ ν. Δημοκρατίας** (1986) 3 Α.Α.Δ. 52, 57. Βλέπε επίσης απόφαση Ολομέλειας **Κυριακλή**

40

Δημοκρατία ν. Χ” Παντελή (1989) 3 Α.Α.Δ. 961.

Το ερώτημα αν συγκεκριμένη ατομική διοικητική πράξη είναι εκτελεστή αποτελεί θέμα πραγματικό. Έχουμε παραθέσει σε αδρές γραμμές όλα τα σχετικά γεγονότα. Είναι βέβαιο, από το υλικό που έχουμε διεξέλθει, ότι η Επιτροπή δεν απέδωσε σημασία ούτε επηρεάστηκε από τον ιεραρχικό τίτλο του εφεσείοντα για τη φύση του οποιού δόθηκαν μεταγενέστερα επεξηγήσεις από τον εφεσίβλητο. Το στοιχείο αυτό ήταν ασφαλώς στο φάκελο, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν θεωρήθηκε σαν τίτλος σπουδών. Πουθενά δεν αναφέρει τέτοιο πράγμα η Επιτροπή για να στηρίξει την κρίση της. Αντίθετα, στις 9/5/86 γίνεται ρητή αναφορά στο πανεπιστημιακό πιστοποιητικό και γενικά στο υλικό του φακέλου. Σε όλα τα χρονικά στάδια της διαδικασίας τόσο το Μάιο και Ιούνιο όσο και το Νοέμβριο του 1986 τα ουσιαστικά δεδομένα ήσαν τα ίδια: η βεβαίωση του πανεπιστημίου του Sheffield και το πιστοποιητικό ειδικότητας του Ιατρικού Συμβουλίου στα οποία θεμελιώθηκε αποκλειστικά το συμπέρασμα της Επιτροπής.

Είναι φανερό ότι η απόφαση Νοεμβρίου 1986 στηρίχθηκε στην ίδια πραγματική και νομική βάση ως και η προηγούμενη. Είναι ορθό ότι το Νοέμβριο η Επιτροπή αναφέρθηκε ρητά και στο πιστοποιητικό του Ιατρικού Συμβουλίου. Υπενθυμίζουμε όμως ότι ήταν ανέκαθεν στο φάκελο που είχαν μπροστά τους. Η προσθήκη αυτή δεν διαφοροποιεί τη νομική κατάσταση. Ο Θ. Τσάτσος “Αίτησις ακυρώσεως” 3η έκδοση, σελ. 137, παρατηρεί σχετικά:

“Δεν αποτελεί όμως νέαν έρευναν ικανήν να καταστήση την βεβαιωτική πράξιν προσβλητήν οιαδήποτε μεταγενεστέρα της βεβαιουμένης πράξεως έρευνα, απολήξασα εις συμπλήρωσιν της αρχικής αιτιολογίας .....”

Το ίδιο υποστηρίζει και η απόφαση του ΣΕ 473/76

“Νέος επικουρικός λόγος εν βεβαιωτική πράξει δεν αίρει την τοιαύτην της ιδιότητα.”

Το συμπέρασμα μας είναι ότι η κρινόμενη αίτηση προσβάλλει μη εκτελεστή πράξη και συνεπώς είναι απορριπτέα σαν απαράδεκτη.

5 Συνακόλουθα, παρόλο που η προσφυγή ασκήθηκε εμπρόθεσμα κατά της επιβεβαιωτικής απόφασης, είναι οπωσδήποτε εκπρόθεσμη όσον αφορά την ίδια την εκτελεστή πράξη. Για το λόγο ότι την προθεσμία των 75 ημερών έθεσε σε κίνηση η δημοσίευση του διορισμού του εφεσεύοντα στην Επίσημη Εφημερίδα που έγινε στις 19/9/86. Αυτό ήταν και η ουσία της απόφασης **Χ' Τριγορίου ν. Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας** (1976) 3 Α.Α.Δ. 164 που αναφέρεται στη σύνοψη ως εξής:

10 “... once there has been publication of an act, time begins to run from such publication, irrespective of when the act or decision in question came to the knowledge of the person concerned; and that in cases of promotion of a civil servant the limit commences as from the date of publication of the promotion”.

15 Η κατάληξη μας ενισχύεται και από τις αποφάσεις του ΣΕ 818, 824/48 και 1547/51.

20 “Αίτησις ακυρώσεως ασκουμένη εμπροθέσμως μεν κατά βεβαιωτικής πράξεως, εκπροθέσμως όμως κατά της επιβεβαιωμένης κυρώως εκτελεστής, είναι εκπρόθεσμος”.

25 Παραμένει το τελευταίο αλλά διόλου ελάχιστο θέμα των προσόντων του εφεσεύοντα που εκ των πραγμάτων είναι επιβεβλημένο να εξετάσουμε. Είναι εδραιωμένη η άποψη στην νομολογία ότι ένα τέτοιο ζήτημα ανήκει στη δικαιοδοσία του διορίζοντος οργάνου. Μόνο η υπέρβαση των ορίων της εξουσίας του μπορεί να προκαλέσει την επέμβαση του δικαστηρίου. Υπάρχει πληθώρα αποφάσεων, αλλά αρκεί να παραπέμψουμε μόνο στις ακόλουθες που είναι
30 αποφάσεις της Ολομέλειας, **Φραγκουλίδης και Άλλος ν. Επιτροπής Δημοσίας Υπηρεσίας** (1985) 3 Α.Α.Δ. 1680, 1684-1685, **Δημοκρατία ν. Ξιναρή** (1985) 3 Α.Α.Δ. 1922, 1927-1928 και **Παπαλεοντίου ν. Δημοκρατίας** (1987) 3 Α.Α.Δ. 211, 213.

35 Το Ιατρικό Συμβούλιο σαν το αρμόδιο σώμα είχε ικανοποιηθεί ότι ο εφεσεύων κατείχε το προβλεπόμενο από τους κανονισμούς προσόν για να θεωρείται “ειδικός”. Και του εξέδωσε σχετικό πιστοποιητικό στις 11/9/79. Έχουμε ήδη αναφερθεί στο περιεχόμενο του πιστοποιητικού. Κατά τον κρίσιμο χρόνο και
40 τα δύο τέθηκαν υπόψη της Επιτροπής. Κατά τη γνώμη μας η σχετική απόφαση δε βγαίνει έξω από τα όρια της διακριτικής ευγέρειας που έχει στο πεδίο αυτό η Επιτροπή, αλλά ήταν λογι-

κά επιτρεπτή. Άλλωστε θα ήταν κάπως αντινομικό να δεχθεί κανείς ότι το πιστοποιητικό του Ιατρικού Συμβουλίου δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα διακοσμητικό στοιχείο. Έδινε μόνο δικαίωμα, όπως είναι το επιχείρημα να περιγράφει ένας γιατρός τον εαυτό του σαν ειδικό σε ένα τομέα της ιατρικής επιστήμης χωρίς στην πραγματικότητα να είναι. Η επίμαχη φράση “και επιτυχούς δοκιμασίας” στο σχέδιο υπηρεσίας δεν σημαίνει απαραίτητα επιτυχία σε εξετάσεις. Αναφορικά με τους κανονισμούς του 86 ούτε ο εφεσίβλητος έχει τα προσόντα γιατί σύμφωνα με τον Κ. 6(2)(β)(III) το δίπλωμά του που αποκτήθηκε στην Αγγλία δεν του παρέχει δικαίωμα, όπως δείχνει η μαρτυρία, να αναγνωρίζεται σαν ειδικός στη χώρα αυτή. Όμως το δικαίωμα που απέκτησαν και οι δυο έχει εξασφαλίσει με τη ρητή πρόνοια του Κ. 6(1).

5

10

15

Για τους λόγους που εκθέσαμε η έφεση επιτυγχάνει. Κατά συνέπεια η πρωτόδικη απόφαση ανατρέπεται και η απόφαση της Επιτροπής ημερ. 2/6/86, που προήγαγε τον εφεσεύοντα, επικυρώνεται. Δεν επιδικάζονται έξοδα.

20

Η έφεση επιτυγχάνει χωρίς έξοδα.